

Moje slabosti a Boží síla

1. čtení: Iz 53, 1-9

kázání: 2. Korintským 12,1-10 **...Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává seVždyť právě když jsem sláb, jsem silný...**

Bratři a sestry,

stejně si myslím, že tu naši knihu, ze které tady v kostele pořád čteme a povídáme si o ní, že ji máte rádi. I když ji sami doma zas tak moc často nečtete. Určitě míň, než byste chtěli, než si myslíte, že by bylo dobré. Tedy pokud jste na tom podobně jako já.

Ano, mám rád Bibli. Všechny ty příběhy a básně a modlitby v ní. Dnes bych rád tady mluvil o slabosti, o lidských slabostech, o tom mluví i ten dnešní text z dopisu apoštola Pavla do Korintu. A to si taky myslím, že je právě ten důvod, jeden z důvodů, proč máme tu Bibli rádi. Jistě, je to inspirované Boží slovo. Ale je to taky tak strašně lidské. Jsou to všechno příběhy a básně a modlitby lidí a o lidech právě i se všemi jejich slabostmi. Když se do toho člověk začte, zjistí, že je to snad vybraná přehlídka lidí různě slabých a všelijak nedokonalých a pošramocených. A ano, jsou to svědkové víry, někdy i vzory víry, ale to je na tom právě to krásné. Jak ta lidská víra jde ruku v ruce se svojí rodnou sestrou pochybností a sestřenicí slabostí. A tak v té Bibli máme všechny ty praotce a prahrdiny, kteří všelijak různě vlastně Bohu nedověřují, selhávají i v těch základních etických otázkách, máme tam ty hrdiny a krále, kteří nezvládají svoji slabost se ženami a ženy, které zas obcházejí různá pravidla slušného chování, aby prosadili svou, a vedle nich stojí všichni ti proroci, kteří tu svou lidskou slabost už nemůžou vydržet a nejradši by s celým tím prorokováním sekli a to svoje povolání zase Pánu Bohu pěkně vrátili, že už toho bylo dost. Vlastně celá ta historie Božího lidu je vlastně spíš historka o slabostech. Ale pak přichází Ježíš. Muž Boží, Boží syn. Ale co něm čteme? **"...jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. ... Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před střihači zůstal němý, ústa neotevřel."** (Iz 53,2-7) Tak tady máte člověka slabého. A přece právě v té největší slabosti ... ale o tom později.

No a potom ten Apoštol Pavel. Autor většiny spisů v Novém Zákoně Bible. Ten velice statečný, mnoha nebezpečími ošlehaný, ten velice chytrý a moudrý pisatel všech těch vznešených pravd evangelia se nám tady najednou otevře jako člověk. Najednou se přestane hlídat a dá nahlídnout do té svojí slabostí rozhárané duše. Bojuje tady o víru těch lidí v Korintu a je v tom všelijak bezbranný ale nechce se chlubit a vyvyšovat, i když by to možná pomohlo, aby ho začali poslouchat. A že je čím se chlubit. Tak se vlastně začne vychloubat ale jedním dechem řekne, že ví, že to je k ničemu a že se to nemá. A pak sám na sebe práskne, že má jednu velikou slabost. Nepoví jakou. Říká jí osten, posel satanův. A všichni, kdo čtou ta jeho slova si marně lámou hlavu s tím, co tím myslel. A každý vykladač do toho, myslím, trochu vnáší sám sebe a přičítá mu možná právě nějakou svojí slabost. Taky mám jednu svojí teorii, co že to asi mohlo u toho Pavla být, ta jeho slabost. Ale tuhle svojí teorii řeknu jen vám, kteří tu dnes jste, na papír to nenapíšu

Tak to máme Bibli. Starý i Nový Zákon. A co my? Ti čtenáři Bible, ti následovníci Ježíšovi? Zní to moc krásně: **Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.** A na jiném místě v Bibli: **"Mějte z toho jen radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky."** (Jakub 1,2). Jenže jak praví jedno moudré přísloví: "Každý chytí do nebe ale nikdo nechytí umřít." Není to radost a šťve nás to. A je toho myslím dost, co se jednomu každému z nás na nás samotných nelíbí. O čem člověk přemýšlí za těch večerů a nocí, kdy nejde usnout. Co všechno je na něm blbé a chtěl by to změnit a ono to nejde. A nejde to už dlouho. Jsem sám se sebou nespokojený, nejsem takový, taková, jaký bych chtěl být. Pane Bože, tak s tím něco udělej. Nějak mě proměň, nějak ode mě seber to všechno hloupé a blbé, co na mě jenom je. Abych se necítil tak často jako slaboch, trouba, bázlivý a neschopný. V práci, ve vztazích, ve víře. Abych byl tím silným šťastným křesťanem, který Ti bude dělat čest.

Samozřejmě, musíme si dát pozor. Protože nikdo z nás není jenom uzlík slabostí na neschopností. Je toho v člověku taky moc krásného a každý jsme v něčem naopak jistí a silní. Něco každý umí, je v tom dobrý a pevný

v kramflecích. A i tohle by se mělo ozvat v těch modlitbách. Díky Bože za to, co všechno umím a jsem v tom dobrý. Díky za to, co mi nemusí dělat starost, co mě nemusí trápit a v čem jsem si jistý. Díky za tu víru, i když třeba malou, někde vzadu zastrčenou, která Ti důvěřuje a nese mě životem. A pak je taky dost slabostí, které jdou řešit docela jednoduše a není třeba za ně volat k Pánu. Já nevím, třeba když mě bolí zuby tak prostě zajdu k zubařovi. Díky Bohu za zubaře. A když jsem alkoholik, je modlitba moc dobrá ale společně s nějakým odvykacím programem je to asi poctivější.

Ale stejně, jsou a zůstávají věci, ve kterých jsme slabí a není nám v tom dobře. Co s tím? No, taky jsou na to dneska různí zubaři na slabosti. Někteří lepší, někteří horší. Můžu zajít za psychologem nebo psychoterapeutem nebo projít nějakým terapeutickým výcvikem. To jsou myslím ti lepší zubaři. No, taky si můžu zaplatit nehorázně drahého kouče (to je takový pán nebo paní, kterému zaplatím spoustu peněz a on mi bude kecat do života ale samozřejmě bez jakékoli zodpovědnosti) nebo si zaplatit superrychlý a superúspěšný kurz pozitivního myšlení. To jsou ti horší zubaři.

Je tu ale ještě jiná možnost. O ní tak trochu právě svědčí Bible. A ta mluví o něčem, co člověk na tomhle světě nenajde. No ano, o Pánu Bohu. A plete toho Pána Boha tak zajímavě jak do toho, v čem jsem silný, tak ale i do toho, v čem kolísám a padám. Děkuj Pánu Bohu za všechnu svou sílu a jistotu. A použij ji k tomu dobrému. Ale dej si veliký pozor. Protože proč chceš být ten silný a jistý, sebejistý člověk? Aby ti bylo dobře? Aby ses měl dobře a měl pokoj? Abys měl na všechno odpovědi a měl čisté svědomí a mohl se klidně na všechno a na všechny vykašlat? To je veliké pokušení všech těch silných, jistých a sebejistých. V životě i ve víře. Už je nezajímá ten svět slabých. A v životě víry? Mám strach, že tam jsou Pánu Bohu často ty naše jistoty a síly tou největší překážkou. To se pak věřící člověk sám montuje do věcí, do kterých má pokorně pustit právě Pána Boha a jeho moc. Jak požehnaná a krásná je síla člověka, která je pro ty druhé, která není zakuklená sama do sebe, která vzdává díky a slávu dárci vši síly. Pokorná síla. Věřím, že právě takhle silný byl Ježíš.

Ale Bible zaplétá toho Pána Boha překvapivě i do těch našich slabostí. Právě o tom svědčí ten apoštol Pavel. Ano, jsem slabý a bezmocný. Sám v sobě i ve vztahu k těm druhým. Bože, nezvládám to. Tady máš prostor Ty. Já se fakt snažím ale bez Tebe je to k ničemu. Jenom tlachání, jenom řeči, jenom lidské domečky z karet. Bože, já už nemůžu. Ale Ty můžeš. Tak se ukaž. Budu se dál snažit ale budu trpělivě a pokorně čekat na Tvoje slovo, na Tvoje promluvení, na Tvůj zásah. No a Bůh zasáhne. Podle svého uvážení. No a Bůh ale taky nezasáhne a nepromluví. Podle svého uvážení. Pavlovi nezasáhl. A klidně mu ten jeho osten, tu jeho slabost nechal. A Pavel ji unesl. A stejně unesl všechny ty slabosti i Ježíš Kristus. A v bibli se píše, že to byly všechny naše slabosti. A právě jako ten nejslabší a bezbranný zjevil tu největší Boží moc. Moc slabosti a bezbrannosti. Moc, která dokázala porazit i ty nejsilnější a nejjistější. Moc, která dokáže proměnit člověka. K Pavlově slabosti i k těm Ježíšovým Bůh mlčel. Neudělal nic.

A přece promluvil. A to samé promluvení platí jednomu každému z nás. Dost máš na mojí milosti, Pavle. Pavle, jeden každý Pavle, který bojuješ se svou slabostí, Máš Boží milost. I s tím vším, v čem nejsi dokonalý a včem vlastně jsi dost na houby, v tom všem máš Boží milost. Bůh tě už dávno přijal a stále přijímá právě i s tím vším, co nosíš s sebou, co táhneš na zádech. Máš jeho milost. A právě o tu jde. Ve vši lidské síle i slabosti. Přijímej tu milost a sám ji hojně rozdávej.

Amen